

No vypadá to, že jo.

Minimálně pro tyhle tři procházky. Kdy jsem to lajsla bez štopky.

Řídím se tedy pochopitelně starým známým heslem, že pes který má zábavu, si ji nehledá sám, to za první a za druhí tu kozu důchodcovskou nepouštím nikam daleko. To hlavně při cestě tam. Při zpáteční cestě se až tak nevzdaluje.

A pokud dám do hry nějakou společnou akci, tak se nevzdaluje ani při cestě tam. Má to teda ještě jednu podmínku. Musím mít přehled, ešivá někde nejní zvěř a nebo se pohybovat v prostoru luk v dostatečný vzdálenosti od remízků. Tzn. trošku omezení, ale ono s nadcházející tmou stejně do těch míst s ní chodit nebudu. Kdyby náhodou nějaký prasca, neměla by šanci. S Tali a Rumouškem jsem tam chodila, ale s důchodkyní nechci riskovat. Však si zábavu můžeme udělat i tak.

Teď naposled to bylo moc prima. Šli jsme jen s vižlí frakcí, germánskou si vzal pod palec pánik, aby vižlifci nebyli kráceni na svých právech tím, že se Tali chove jako skot. Neboli kráva. Pak je to ve třech takový náročnější, protože hodně prostoru věnujete jí a ti dva jsou pak víc bokem. Takže pro teď chodíme chvíli takhle.

Nu a řekla jsem si právě, že když takhle mám volný ruce, zkusím to bez tý štopky risknout. Oba hopíkali po cestě a oba se většinu času drželi v mojí blízkosti bez toho, abych je o to musela žádat. Když je tam Tali, musím ji furt stahovat zpátky, to jsem teď nemusela řešit vůbec a jen jsme si tak něco kutili. Jednu chvíli i výrazně výchovně, páč Bubi je sice důchodkyně, ale paměť ji ještě slouží, takže si mocinky moc dobře pamatuje, kde jsem z ní dostala ten kus páteře od srnce. Ehm, na rozdíl ode mne. Takže jsem to z ní musela dostávat zas. Za párkovou úplatu po delším přemlouvání vydala :D. A šlo se dál. Úsek před silnicí jsem využila k tomu, že jsme šli hromadně pěkně u nohy a pak už mohla "pádit" .

Rozeběhla se dycinky a metelila to úvozem. Pak se zastavila a rvala to zase zpátky za námi s Rumíčkem, kterej si hopíkal vedle mě. Jsem ráda, že ji můžu nechat, aby si na to přišla sama. Pochopitelně občas i přivolávám, protože příchod na zavolání musíme pilovat především. Ale to, aby si nás uměla hlídat a hlídala, to je pro mě taky hodně důležitý. Vzhledem k tomu, že ve hře byly párečky, šlo jí to dneska přenáravně.

To prosím i poté, co jsme z cesty sešli na louky. Tady v tuhle dobu bývá ještě pusto prázdko, proto jsem si ji mohla dovolit nechat nahatou, bez štopky a vodítka. Ale pochopitelně jsem jí musela dát taky důvod, aby tam s námi byla. Na rozdíl od Tali se mi to daří, že chce s námi být. A tak pobíhala kolem, hledala balonek a tajtrdlíkovoala spokojeně jen tak prostorem. Byl a je to moc hezkej pohled. Na ty šťastlivý starý očička, jak jí zářej nadšením z volnýho prostoru. Jasně, na štopce má taky volnej prostor, ale přeci jen - je to jiný a ona to ví, tak ten výraz je právě zase trošku jiný.

Musím ji pochválit. Chovala se tak moc pěkně, že jsem si i s houstnoucím šerem lajsla jít přeci jen kapánek dál. V jednu chvíli ve mě trošánek jako cuklo, protože se rozpádila loukou dolů a dokonale začala splývat s tmou. Sakra! Proč já čůza pitomá už jí nezapla ten obojek. Svítící. Pískla jsem a napnula uši. A voko. To vzápění identifikovalo bílej flek pohybující se typickým pohybem houpacího konika. Bubrdle to rvala vo sto péru vzhůru zpátky k nám. Ej to sem měla ale radostě. A vona pak pochopitelně taky. Neb následovalo jásání a sypání odměn.

Stejně jako ostatní má moc ráda, když jí odměnu odhodím. Je to pak taková odměna nadvakrát. Jednak pamlskem samotným a druhak tím, že si ho jde vyčmuchat, ulovit. Tož jsme se tak spolu radovaly a s námi i Rumíček. Přemítala jsem, jak je těžký najít ten moment, kdy psu můžete věřit. Kdyby se mi takhle rozpádil Rumoušek, nebo i Taliprtka - budu v klidu, budou mít mou důvěru a ani je nebudu muset volat. A třebaš jsem ve svý nedůvěře nespravedlivá. Nu, uvidíme. Pro tentokrát to ale byla paráda, fakt. A tak jsme ještě kousek šli dál.

A já si furiantsky zpívala. Páč, aby zase ty prasata vo nás věděli. Jak lze očekávat - nenapadlo mě v tuhle dobu nic jinýho, než.....ano..... Jéžiškuuu panáÁčkůů..... Začala mi sezóna, kdy divou zvěř učim ty koledy □ Pro tentokrát jsem to už radši otočila, ať si nekazíme skóre a šlo se pomaloučku domů.

Měla jsem fakt velkou radost, že nám to takhle šlo. A já tiše a pevně doufám, že nám to půjde pořád a pořád líp, páč co se starým ohařem na štopce, že jo.